

Pytanie 3:

Czy art. 58 ust. 1 i art. 60 ust. 4 dyrektywy (UE) 2015/849, mając na względzie art. 49 ust. 3 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, należy interpretować w ten sposób, że nie dopuszczają one krajowego uregulowania prawnego takiego jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, regulującego ustaloną wysokość sankcji administracyjnych za naruszenia ograniczeń płatności w gotówce – jeśli nie umożliwia ono zróżnicowanego traktowania sytuacji, zgodnie z konkretnymi istotnymi okolicznościami?

- 1) Na wypadek udzielenia odpowiedzi, że art. 58 ust. 1 i art. 60 ust. 4 dyrektywy (UE) 2015/849, mając na względzie art. 49 ust. 3 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, dopuszczają krajowe uregulowanie prawne takie jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, regulujące ustaloną wysokość sankcji administracyjnych za naruszenia ograniczeń płatności w gotówce, to czy art. 58 i art. 60 ust. 4 dyrektywy (UE) 2015/849, mając na względzie zasadę skuteczności i prawo do skutecznej ochrony sądowej określone w art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, należy interpretować w ten sposób, że nie dopuszczają one krajowego uregulowania prawnego takiego jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, ograniczającego kontrolę sądową, jeśli nie dopuszcza ono określenia przez sąd sankcji administracyjnej za naruszenia ograniczeń płatności w gotówce – na wypadek jej zaskarżenia – poniżej ustalonej wysokości, zgodnie z konkretnymi istotnymi okolicznościami?

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849 z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, zmieniająca rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 i uchylająca dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2005/60/WE oraz dyrektywę Komisji 2006/70/WE (Tekst mający znaczenie dla EOG), Dz.U. 2015, L 141, s. 73.

Odwołanie od postanowienia Sądu (druga izba) wydanego w dniu 16 maja 2019 r. w sprawie T-396/18, ITSA/Komisja, wniesione w dniu 18 lipca 2019 r. przez International Tax Stamp Association Ltd (ITSA)

(Sprawa C-553/19 P)

(2019/C 357/24)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: International Tax Stamp Association Ltd (ITSA) (przedstawiciel: adwokat F. Scanvic)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie postanowienia Sądu Unii Europejskiej z dnia 16 maja 2019 r. w sprawie ITSA/Komisja (T-396/18) i stwierdzenie, że wnosząca odwołanie ma legitymację procesową i interes prawny;
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2018/573 z dnia 15 grudnia 2017 r. w sprawie głównych elementów umów w sprawie przechowywania danych zawieranych w ramach systemu identyfikowalności wyrobów tytoniowych (¹), rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2018/574 z dnia 15 grudnia 2017 r. w sprawie norm technicznych dotyczących ustanowienia i funkcjonowania systemu identyfikowalności wyrobów tytoniowych (²) oraz decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2018/576 z dnia 15 grudnia 2017 r. w sprawie norm technicznych dotyczących zabezpieczeń umieszczanych na wyrobach tytoniowych (³).

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie utrzymuje w istocie, że Sąd błędnie rozpatrzył kwestię jej interesu prawnego we zaskarżeniu rozporządzenia delegowanego 2018/573, rozporządzenia wykonawczego 2018/574 oraz decyzji wykonawczej 2018/576. Sąd niesłusznie odrzucił jako niedopuszczalną skargę o stwierdzenie nieważności, którą wnosząca odwołanie wniosła przeciwko tym trzem aktom prawnym Komisji.

W opinii wnoszącej odwołanie oba zaskarżone rozporządzenia dotyczą bezpośrednio jej oraz jej członków. Pozostałe przesłanki z art. 263 TFUE również są spełnione. Ponadto choć istotna część zaskarżonej decyzji wymaga wydania aktów wykonawczych przez państwa członkowskie, to nie dotyczy to art. 3 ust. 2 tej decyzji, który ogranicza udział niezależnego podmiotu będącego stroną trzecią w odniesieniu do tylko jednego z pięciu elementów zabezpieczeń, które muszą być umieszczone na wyrobach tytoniowych. Ten ostatni przepis jest wystarczający sam w sobie.

Co do istoty, wnosząca odwołanie podnosi, że zaskarżone akty naruszają art. 8 protokołu w sprawie wyeliminowania nielegalnego obrotu wyrobami tytoniowym⁽⁴⁾. Przepis ten zakazuje powierzania czynności oznakowania wyrobów tytoniowych przemysłowi tytoniowemu, zaś trzy zaskarżone akty Komisji właśnie to robią. Wnosząca odwołanie dodaje, że wskazany protokół, jakkolwiek nie wszedł on jeszcze w życie, został podpisany i zawarty przez Unię, a więc zabronione jest wydawanie przez Unię aktów sprzecznych z tym protokołem.

Okoliczność, że dyrektywa 2014/40/UE⁽⁵⁾ nie zakazuje wyraźnie powierzania tych czynności przemysłowi tytoniowemu jest bez znaczenia: po pierwsze, dyrektywę można i należy interpretować w zgodzie z tym protokołem; po drugie, gdyby taka interpretacja nie była możliwa, to sama dyrektywa byłaby niezgodna z tym protokołem, a zatem i z traktatami europejskimi.

⁽¹⁾ Dz.U. 2018, L 96, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. 2018, L 96, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. 2018, L 96, s. 57.

⁽⁴⁾ Protokół pierwszy do Protokołu do Ramowej konwencji Światowej Organizacji Zdrowia o ograniczeniu użycia tytoniu, przyjęty w Seulu w dniu 12 listopada 2012 r.

⁽⁵⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 kwietnia 2014 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich w sprawie produkcji, prezentowania i sprzedaży wyrobów tytoniowych i powiązanych wyrobów oraz uchylająca dyrektywę 2001/37/WE (Dz.U. 2014, L 127, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Kehl (Niemcy) w dniu 18 lipca 2019 r. – postępowanie karne przeciwko FU

(Sprawa C-554/19)

(2019/C 357/25)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Kehl

Strony w postępowaniu głównym

Staatsanwaltschaft Offenburg

przeciwko

FU

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 67 ust. 2 TFUE oraz art. 22 i 23 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/399 z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie unijnego kodeksu zasad regulujących przepływ osób przez granice (kodeksu granicznego Schengen)⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie uregulowaniu w ustawie krajowej, które przyznaje organom policyjnym danego państwa członkowskiego uprawnienie do ustalania – w strefie 30 kilometrów od wspólnej granicy lądowej tego państwa członkowskiego z innymi państwami będącymi stronami Konwencji wykonawczej do Układu z Schengen z dnia 14 czerwca 1985 r. między rządami państw Unii Gospodarczej Beneluxu, Republiki Federalnej Niemiec oraz Republiki Francuskiej w sprawie stopniowego znoszenia kontroli na wspólnych granicach, podpisanej w Schengen (w Luksemburgu) w dniu 19 czerwca 1990 r., w celu uniemożliwienia lub udaremnienia nielegalnego wjazdu na terytorium tego państwa członkowskiego